

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Anica Milivojević

Strona pozwana: Raiffeisenbank St. Stefan-Jagerberg-Wolfsberg eGen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 56 i 63 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że są z nimi sprzeczne przepisy Zakona o nišetnosti ugovora o kreditu s međunarodnim obilježjima sklopljenih u Republici Hrvatskoj s neovlaštenim vjerovnikom (ustawy o nieważności umów kredytu z elementem zagranicznym zawartych w Republice Chorwacji z nieuprawnionym wierzycielem; Narodne novine nr 72/2017), w szczególności przepisy art. 10 tej ustawy, na podstawie których umowy kredytu i inne czynności prawne, które są ich konsekwencją lub są oparte na umowie kredytu, zawarte między dłużnikiem (w rozumieniu art. 1 i art. 2 tiret pierwsze tej ustawy) a nieuprawnionym wierzycielem (w rozumieniu art. 1 i art. 2 tiret drugie tej ustawy), uznaje się za nieważne – również wtedy, gdy zostały zawarte przed wejściem w życie tej ustawy – od chwili ich zawarcia z tym skutkiem, że każda ze stron umowy powinna zwrócić drugiej stronie to, co otrzymała na podstawie nieważnej umowy, a jeżeli nie jest to możliwe lub zwrotowi sprzeciwia się charakter spełnionego świadczenia, należy wypłacić odpowiednią kwotę pieniężną według cen z chwili wydania orzeczenia przez sąd?
- 2) Czy rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (wersja przekształcona), a w szczególności jego art. 4 ust. 1 i art. 25 interpretować w ten sposób, że są z nimi sprzeczne przepisy art. 8 ust. 1 i 2 Zakona o nišetnosti ugovora o kreditu s međunarodnim obilježjima sklopljenih u Republici Hrvatskoj s neovlaštenim vjerovnikom (Narodne novine nr 72/2017), które stanowią, że w sporach powstałych w związku z umową kredytu z elementem zagranicznym w rozumieniu tej ustawy dłużnik może wytoczyć powództwo przeciwko nieuprawnionemu wierzycielowi bądź przed sądami państwa, w którym nieuprawniony wierzyciel ma siedzibę, bądź, niezależnie od siedziby nieuprawnionego wierzyciela, przed sądami miejsca, gdzie dłużnik ma miejsce zamieszkania lub siedzibę oraz że nieuprawniony wierzyciel w rozumieniu tej ustawy może wytoczyć powództwo przeciwko dłużnikowi wyłącznie przed sądami państwa, w którym dłużnik ma miejsce zamieszkania lub siedzibę?
- 3) Czy mamy do czynienia z umową konsumencką w rozumieniu art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 i pozostałego dorobku prawnego Unii Europejskiej, jeżeli kredytobiorcą jest osoba fizyczną, która zawarła umowę kredytu na inwestycje mieszkaniowe w celu w prowadzenia działalności w zakresie zakwaterowania poprzez oferowanie usług noclegowych turystom w prywatnym domu?
- 4) Czy przepis art. 24 pkt 1 rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że sądy Republiki Chorwacji mają jurysdykcję w postępowaniu w sprawie stwierdzenia nieważności umowy kredytu, oświadczenia o zabezpieczeniu oraz w sprawie wykreślenia zabezpieczenia z księgi wieczystej, jeżeli zabezpieczenie roszczeń z umowy kredytu zostało ustanowione na nieruchomościach dłużnika położonych w Republice Chorwacji?

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2017 r. – Komisja Europejska / Irlandia

(Sprawa C-678/17)

(2018/C 022/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. J. Loewenthal, A. Bouchagiar, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując w wyznaczonym terminie wszystkich środków niezbędnych do odzyskania od spółek Apple Sales International i Apple Operations Europe pomocy państwa uznanej za niezgodną z prawem i rykiem wewnętrznym w art. 1 decyzji Komisji (UE) 2017/1283 z dnia 30 sierpnia 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA.38373 (2014/C) (ex 2014/NN) (ex 2014/CP) wdrożonej przez Irlandię na rzecz Apple [...] ⁽¹⁾, Irlandia uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na tym państwie na podstawie art. 2 i 3 tej decyzji, a także art. 108 ust. 2 TFUE;
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z decyzją Komisji Europejskiej z dnia 30 sierpnia 2016 r. w sprawie SA.38373 Irlandia miała odzyskać w terminie czterech miesięcy niezgodną z prawem i rynkiem wewnętrznym pomoc udzieloną spółkom Apple Sales International („ASI”) i Apple Operations Europe („AOE”). Pomoc ta wynika z dwóch decyzji podatkowych wydanych przez Irlandię na rzecz ASI i AOE w dniu 29 stycznia 1991 r. i w dniu 23 maja 2007 r., które to decyzje umożliwiły tym spółkom ustalenie, do roku 2014, rocznej kwoty ich zobowiązań z tytułu podatku od osób prawnych w Irlandii.

Irlandia nie odzyskała pomocy państwa w terminie czterech miesięcy od ogłoszenia decyzji Komisji, do czego została zobowiązana. Co więcej, państwo to wciąż jeszcze nie podjęło środków niezbędnych do wykonania decyzji Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2017, L 187, s. 1.